

[Westerby.]

ærede finansminister, at man hurtigst muligt får et lovforslag om en merværdiafgift, således at vi kan få tid til at overveje det her i tinget, og således at vi kan få det gennemført på et sådant tidspunkt, at det vil kunne supplere det kasseoverskud, vi allerede nu kan se. Lad os få det gennemført på en sådan måde, at den målsætning, finansministeren har givet udtryk for om et kasseoverskud på 1.200 mill. kr., sker fyldest.

Det er klart, at det ikke kun er skatter og afgifter, man drøfter, når man skal tage stilling til spørgsmålet om et kasseoverskud. Her vil også spørgsmålet om besparelser på de offentlige udgifter kunne komme ind i billedet. Jeg har med nogen beklagelse lyttet til den drøftelse, der til formiddag har fundet sted her i det høje ting, idet jeg har fået det indtryk, at man i den ene side af salen er tilbøjelig til for enhver pris at ville spare på alle områder, mens man i den anden side af salen er mindre tilbøjelig til at ville gå med til nedskæring af de offentlige udgifter. Jeg tror, det er meget vigtigt, at man ser fordomsfrit på disse ting; jeg tror, det er meget vigtigt, at man søger at skelne mellem de forskellige opgaver. Jeg synes f. eks., det er meget beklageligt, at vi her i folketinget gang på gang bringes i den tvangssituation at skulle skære ned på udgifter, som jeg vil karakterisere som samfundsinvesteringer til uddannelses-, forsknings-, og trafikformål og mange andre væsentlige samfundsinvesteringer. Det er jo en tvangssituation, vi stilles i; den økonomiske politik, sådan som den har været ført i tiden forud for den situation, vi er i nu, har været af en sådan art, at vi er blevet bragt i denne tvangssituation.

Jeg tror derfor, vi må se i øjenene, at vi målbevidst må søge at forcere samfundsinvesteringerne på uddannelses-, forsknings- og trafikområdet og på en række andre områder, mens vi til gengæld må søge at finde områder, hvor det vil være muligt at holde igen, at spare.

Dér vil man kunne anlægge to betragt-

ninger. Man kan stille det spørgsmål: er der opgaver, som det offentlige i dette øjeblik løser, som er overflødige? Det er meget sjældent, at vi når ind i en realitetsdiskussion om det. Fra oppositionens side vil der meget ofte blive sagt til regeringen: regeringen sidder med administrationsapparatet og må derfor foreslå besparelserne. Fra regeringens side svares tilbage til oppositionen: den, der har foreslået besparelser, må også komme med dem. Denne form for bordtennisspil er vi efterhånden vant til, når det drejer sig om den offentlige administration, når det drejer sig om besparelser på de offentlige budgetter. Jeg vil derfor gerne henstille, at vi prøver på at få lidt mere realisme, et lidt mere virkelighedsnært forhold, når vi drøfter spørgsmålet besparelser.

Jeg vil gerne henstille til den højtærede finansminister, at der udarbejdes en oversigt over, hvilke udgifter det offentlige har påtaget sig de sidste 50 år, hvorfor man har påtaget sig disse udgifter, hvor meget de er steget i disse år, og hvor meget de koster at løse. Jeg tror, at hvis man vil udarbejde en sådan oversigt — det vil sikkert volde en del vanskeligheder for den højtærede finansminister og hans embedsmænd — vil det kunne bidrage til, at vi i højere grad kunne se, om der ville være enkelte offentlige opgaver, som ikke er så påkrævede, som de var, dengang de blev taget op, og som ikke behøver at løses med det udgiftstal, vi har i dag, altså måske kunne bidrage til, at vi fik et mere virkelighedsnært forhold til den besparelsesdiskussion, som foregår.

For det andet vil jeg gerne rejse et spørgsmål, som jeg synes er vigtigt. Det er spørgsmålet, om man synes, det offentlige kan løse de opgaver, det løser nu, lige så godt som nu, men billigere, altså kort og godt, om man kan gennemføre rationalisering. Dér vil jeg gerne henstille til den højtærede finansminister, at man eventuelt tager initiativet til at nedsætte nogle udvalg for en række af statens styrelser til ud fra